

hagfølelse ved at have med det at gøre. Jeg vil bede det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) om, naar han vil referere mine Udtalelser, da at referere dem udførligere og sætte sig nærmere ind i, hvad jeg har sagt, før han udriver et enkelt Brudstykke. Forholdet er det, at jeg i Samlingen 1912—13 brugte just det selv samme Udtryk, som det ærede Medlem behøjdede mig, at jeg havde brugt i Fjor, idet jeg ved første Behandling den 10. Januar 1913 har udtalt: „Det gaar sikkert mange ærede Medlemmer i dette høje Ting, som det gaar mig, at man med en vis Ubehagfølelse beskæftiger sig med dette Lovforslag. Der er i og for sig noget utiltalende i, at Lovgivningsmagten skal gribe ind og bestemme, hvorledes en selvstændig næringsdrivende tør disponere over sit eget Arbejde“ og saa fremdeles. Altsaa netop de samme Ord, som det ærede Medlem siger, jeg har brugt i Fjor, har jeg anvendt allerede det første Aar for dermed at udtrykke, hvor ubehageligt det er mig at skulle være med til at gribe ind og bestemme, hvorledes danske Statsborgere maa udnytte deres egen Arbejdskraft. Det er maaske nødvendigt, men det er dog ikke med Lyst, man gaar til saadanne Lovgivningsforanstaltninger.

Det ærede Medlem mente endvidere, at jeg i Fjor havde stillet mig langt krasere, end jeg stiller mig i Aar, og noget lignende udtalte det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen). Maa jeg da endnu en Gang gøre opmærksom paa, at Grundtonen i mit Foredrag i Fjor findes i den Udtalelse, som gaar ud paa, dels at det, jeg havde sagt, paa ingen Maade skulde betyde, at vi — altsaa mit Parti — ikke vilde medvirke til at søge at tilvejebringe en god Lov, dels at Venstres Mænd i denne Sag føler saa varmt som nogen her i Tinget. Just den samme Grundtone er altsaa gaaet igennem mit Foredrag i Fjor som den, der er gaaet igennem det i Aar. Hvis der er svinget i dette Spørgsmaal, tror jeg rigtigt nok, det er i en anden Lejr end i Venstres, man har svinget. Dette turde maaske hænge sammen med de forskellige Opfattelser indenfor denne anden Lejr, som har faaet Udtryk i Dag, naar det ærede Medlem fra Kerteminde udtalte, at der er en organisk Sammenhæng mellem disse omdisputerede Bestemmelser og Lukkeloven, medens den højtærede Minister tidligere har sagt det stik modsatte, nemlig at der ikke er en saadan organisk Sammenhæng. Naar et Forhold kan opfattes saa

forskelligt indenfor samme Parti, er det ikke saa underligt, at der bliver lidt Dingen i Bevægelsen fra det ene Aar til det andet.

Jeg vender mig til den højtærede Minister, idet jeg beklager, at Ministeren overfor Tinget udtalte Ønsket om, at det ikke vilde følge det ærede Medlem fra Nyborg, altsaa mig, naar jeg vilde forhindre, at der tillagdes Personalet en Ret til at sidde ned i Forretningslokalerne. Jeg beder lagt Mærke til Ordene: Ret til at sidde ned — jeg tror ikke, jeg har misforstaaet den højtærede Minister, thi jeg bed Mærke i dette Ord: Ret. Om en saadan Ret er der imidlertid slet ikke Tale i Lovforslaget. Hvis der i dette var Tale om at indrømme Personalet en Ret til at sidde ned, vilde mit Parti sikkert se ganske anderledes paa denne Del af Forslaget. Det, der er sket, er imidlertid kun, at Ministeren har opstillet et Paradenummer, der blot gaar ud paa, at der skal findes Siddepladser i Forretningslokalet, hvad der rimeligvis findes i hvert eneste Forretningslokale i Danmark. Hvis Ministeren vil tillægge Personalet en Beskyttelse, maa han fremkomme med et helt andet Forslag, og jeg vil meget gerne være medvirkende, hvis man kan pege paa en Løsning, der ikke træder nogen for nær, og som skaber den Ret, Ministeren taler om.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem sagde nu, saa vidt jeg forstod ham, at Bestemmelsen om Siddepladser ikke var vidtgaaende nok; hvis det er det ærede Medlems Mening, at Bestemmelsen bør føres længere ud, tror jeg, det ikke vil være vanskeligt for os at finde hinanden. Jeg har ment, at det Standpunkt, Folketinget og det ærede Medlems Parti tidligere har indtaget, var rigtigt, nemlig at en Bestemmelse, som fastsatte, at der skulde være Siddepladser, var tilstrækkelig; thi naar Loven siger, at der skal være Siddepladser, er derigennem indskærpet Butiksindehavere, at man ønsker, der skal gives Personalet Ret til at sidde ned i Arbejdstiden; det følger dog af sig selv. Men hvis det ærede Medlem, som pludselig viste sig at være mere socialt interesseret, end han efter sine tidligere Udtalelser synes at have været, kan finde en Form, hvorved man fastslaar, at det skal være en Ret for Personalet at sidde ned i Arbejdstiden, kan det ærede Medlem være overbevist om, at han ikke skal møde Modstand hos mig.